

Вятър мята листи похълтели,
до три лета не сме били в къщи.
Стара майка има да се вайка,
татко да се мръщи,
че сме халост младост пропилили.

Ходим, бродим - кученка несрета,
вятър гоним, есента мъглиите,
де ще си подслоним
в старини главите?
Дявол знае - може би в морето...

Но имаше и такива, които ми бяха направили такова силно впечатление по своята художественост и изразителност, че и до сега ги помня наизуст. /А аз не се отличавам дори със средна "лирична" намет./

Записал съм следното негово стихотворение:

СЪН В ПЛАНИНАТА.

Под вистнали стволи, под вистнали стволи
на тъмните горски ели, -
о, помниш нали -
как в звучни сонети, душите ни слети
летеха сред танц от лъчи -
а в твоите очи
ах, твоите очи -
бе бликнала толкова вяра -
и помниш ли
ти не знаеше дори,
че има орб и химери.
И после, как нежна, със вяра безбрежна
прозираше моите мечти,
а вярваше ти,
че в тъмните стволи, там ангел се моли
и свързва душите навек,
а нейде далек
безмерно далече в лазурните сини
там птици небесни
подемаха песни
и сплитаха в свода безброй серпантини -
сам аз увлечен, в простора далечен
загледан, разправях тогаз,
че доле е мрак